

РЕШЕНИЕ

№ 984

гр. Кюстендил, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, XV-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калин К. Василев

при участието на секретаря **ИРЕНА АНДР. АЛЕКСАНДРОВА**
като разгледа докладваното от Калин К. Василев Гражданско дело №
20231520100242 по описа за 2023 година

Образувано е по искова молба с вх. №1353/10.02.2023 г., депозирана от „ЙЕТТЕЛ България“ ЕАД, с предишно наименование „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК: 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Младост“, ж.к. „Младост 4“, Бизнес парк София, сграда 6, представлявано от М.С. и Д. К. К., чрез адв. З., против К. М. Е., ЕГН:*****, адрес: гр. К, ул. "И" №**

В исковата молба се твърди, че К. М. Е. е сключила с „Йеттел България“ ЕАД (предходно наименование „Теленор България“ ЕАД) договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 23.12.2019 г. и договор за лизинг от 23.12.2019 г. за HUAWEI P Smart Z 64GB Dual Sapphire Blue. К. М. Е. е сключила с „Йеттел България“ ЕАД (предходно наименование „Теленор България“ ЕАД) допълнително споразумение към договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 19.8.2019 г., както и договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 9.1.2020 г., като с посочения договор закупува устройство HUAWEI Telenor 4G MiFi на преференциална цена. Длъжникът не е изпълнил задълженията си по договорите, в следствие на което те били прекратени едностранно от „Йеттел България“ ЕАД (предходно наименование Теленор България ЕАД) на 25.1.2021 г. (за договора за лизинг - чл. 11, ал. 1 от общите условия на

договор за лизинг; за договора за мобилни услуги: т. 196 от Общите условия). Наред с това Е. сключила с „Йеттел България“ ЕАД допълнително споразумение към договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 9.1.2020 г. (приложение към заявлението). Длъжникът не изпълнил задълженията си по договорите, в следствие на което те били прекратени едностранно от „Йеттел България“ ЕАД (предходно наименование „Теленор България“ ЕАД) на 28.1.2021 г. (за договора за лизинг - чл. 11, ал. 1 от общите условия на договор за лизинг; за договора за мобилни услуги: т. 196 от Общите условия). Предвид това, към 1.02.2021 година длъжникът имал задължения за предходни периоди в размер на 227, 82 лв., както и за предсрочно изискуеми лизингови вноски дължими за период 1.1.2021 г. - 31.1.2021 г. в общ размер на 190, 19 лв., по договор за лизинг от 23.12.2019 г. за HUAWEI P Smart Z 64GB Dual Sapphire Blue;

Като последица от посоченото неизпълнение били начислени договорни неустойки за предсрочно прекратяване на услуги в общ размер на 390, 69 лв., формирани както следва: По договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 23.12.2019 г. сума в размер на 93, 67 лв., от които 54, 94 лв. - три стандартни месечни такси и сума в размер на 38,73 лв. за HUAWEI P Smart Z 64GB Dual Sapphire Blue, представляваща част от разликата между цената на устройството без абонаментен план и преференциалната цена по сключения договор за закупуване на устройство; По допълнително споразумение към договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 19.8.2019 г. сума в размер на 102, 64 лв., представляваща три стандартни месечни такси; по допълнително споразумение към договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 9.1.2020 г. сума в размер на 94, 92 лв., представляваща три стандартни месечни такси; по договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 9.1.2020 г. сума в размер на 99, 46 лв., от които 42, 48 лв. - три стандартни месечни такси и сума в размер на 56,98 лв. за HUAWEI Telenor 4G MiFi, представляваща част от разликата между цената на устройството без абонаментен план и преференциалната цена по сключения договор за лизинг; Задълженията за предходен период в общ размер на 227, 82 лв. били обединени във Фактура № 7311531613/1.11.2020 г. и Фактура № 7312838777/1.12.2020 г., Към настоящия момент длъжникът има задължение за предходен период в размер на 227, 82 лв., формирано както следва: 105, 02

лв., дължими за период 01/10/2020-31/10/2020 г., от които: по допълнително споразумение към договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 9.1.2020 г. сума в размер на 26, 39 лв., представляващи абонаментна такса и такса за потребление на мобилни услуги; по договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 9.1.2020 г. сума в размер на 16.99 лв., представляващи абонаментна такса и такса за потребление на мобилни услуги, сума в размер на 1, 37 лв. непогасено задължение за услуга Плати с Теленор от Google Play Store; По допълнително споразумение към договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 19.8.2019 г. сума в размер на 29, 99 лв., представляващи абонаментна такса и такса за потребление на мобилни услуги; По договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 23.12.2019 г. сума в размер на 12, 99 лв., представляващи абонаментна такса и такса за потребление на мобилни услуги, сума в размер на 17, 29 лв. вноска по договор за лизинг от 23.12.2019 г. за HUAWEIP Smart Z 64GB Dual Sapphire Blue; 122, 8 лв., дължими за период 01/11/2020-30/11/2020 г., от които: по допълнително споразумение към договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 9.1.2020 г. сума в размер на 28, 37 лв. , представляващи абонаментна такса и такса за потребление на мобилни услуги; по договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 9.1.2020 г. сума в размер на 17, 89 лв., представляващи абонаментна такса и такса за потребление на мобилни услуги, сума в размер на 13, 89 лв. за услуга „Плати с Теленор“ от Google Play Store; По допълнително споразумение към договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 19.8.2019 г. сума в размер на 31, 47 лв., представляващи абонаментна такса и такса за потребление на мобилни услуги; По договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 23.12.2019 г. сума в размер на 13, 89 лв., представляващи абонаментна такса и такса за потребление на мобилни услуги, сума в размер на 17, 29 лв. вноска по договор за лизинг от 23.12.2019 г. за HUAWEI P Smart Z 64GB Dual Sapphire Blue; От гореизложеното следвало, че към настоящия момент длъжникът имал задължение в общ размер на 808, 7 лева, формирано както следва: 227,82 лв. задължение за предходен период от 01/10/2020 год. до 30/11/2020 год., представляващо сбор от дължимите месечни абонаментни такси и такси за потребление на мобилни услуги по: допълнително споразумение към договор за Мобилни услуги с

предпочетен номер ***** от 9.1.2020 г., договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 9.1.2020 г., допълнително споразумение към договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 19.8.2019 г. и по договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 23.12.2019 г., както и дължими лизингови вноски за посочения период по договор за лизинг от 23.12.2019 г. за HUAWEI P Smart Z 64GB Dual Sapphire Blue; 190,19 лв., дължими предсрочно изискуеми лизингови вноски дължими за период 1.1.2021-31.1.2021 г. по договор за лизинг от 23.12.2019 г. за HUAWEI P Smart Z 64GB Dual Sapphire Blue, 390,69 лв., неустойки за предсрочно прекратяване на услуги, формирани както следва: По договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 23.12.2019 г. сума в размер на 93, 67 лв., от които 54, 94 лв. - три стандартни месечни такси и сума в размер на 38, 73 лв. за HUAWEI P Smart Z 64GB Dual Sapphire Blue, представляваща част от разликата между цената на устройството без абонаментен план и преференциалната цена по сключения договор за закупуване на устройство; По допълнително споразумение към договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 19.8.2019 г. сума в размер на 102, 64 лв., представляваща три стандартни месечни такси; по допълнително споразумение към договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 9.1.2020 г. сума в размер на 94, 92 лв., представляваща три стандартни месечни такси; по договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 9.1.2020 г. сума в размер на 99, 46 лв., от които 42, 48 лв. - три стандартни месечни такси и сума в размер на 56, 98 лв. за HUAWEI Telenor 4G MiFi, представляваща част от разликата между цената на устройството без абонаментен план и преференциалната цена по сключения договор за лизинг; Всички непогасени и изискуеми задължения на К. М. Е. в размер на 808, 7 лева били обединени във Фактура № 7315545901/1.2.2021 г. за клиентски номер *****, със срок на плащане 15 дни от дата на издаването ѝ. Към настоящия момент посочената сума не била заплатена от длъжника.

Ето защо се поддържа искане да бъде постановено решение, по силата на което да бъде признато за установено спрямо К. М. Е., ЕГН: *****, с адрес: гр. К, ул. "И" №** , че дължи на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК: 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. „Младост 4“,

Бизнес парк София, сграда 6 /предишно наименование „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ” ЕАД/, сума в общ размер на 808, 7 лв. по всички претенции, както и законна лихва от подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното изплащане на задълженията.

Претендират се разноските в заповедното и в исковото производство.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор чрез назначения му от съда особен представител - адв. М. Е.. Сочи за допустимост, но неоснователност на заявените претенции. Прави се възражение за изтекла погасителна давност по чл. 111 от ЗЗД и се възражава за прекомерност на юрисконсултското възнаграждение на ищцовото дружество.

Районен съд - Кюстендил, след като обсъди събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

От представения по делото Договор за мобилни услуги от 23.12.2019 г. за предпочетен номер ***** е видно, че страните се намирали в договорна обвързаност, считано от посочената дата, по силата на която ответникът имал право да ползва услугите на оператора за посочения номер при избран абонаментен план. На същата дата е сключен и договор за лизинг за апарат „Huawei”. Е. е сключила още и споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 19.08.2019 г., договор за мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 09.01.2020 г., с който закупува на преференциална цена и апарат „Huawei”. На последната дата Е. е сключила с ищеца допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер *****.

От представената по делото декларация-съгласие към посочените договори се установява, че ответникът е декларираше получаване на екземпляр от Общите условия на оператора, както и че му е предоставена информацията по чл. 4, ал. 1 от Закона за защита на потребителите. В тази връзка са представени и процесните общи условия по делото.

Съгласно чл. 4 от договора за лизинг, лизингополучателят е декларираше с подписването на договора, че е получил устройството, предмет на договора, във вид, годен за употреба и функциониращ изрядно съгласно техническите му характеристики.

За дължимите от ответника суми за потребени мобилни услуги, такси, лизингови вноски и неустойки за предсрочно прекратени договори е приложена заверено копие от фактура № 7315545901 /л. 61 от ч. гр. д.

№2059/2022 г. по описа на КРС/, съгласно което размерът на задълженията на ответника са 390, 69 лв. – неустойки за предсрочно прекратяване на договори за услуги, 190, 19 лв. – вноски за лизинг на мобилни устройства и 227, 82 лв. – задължения за потребени мобилни услуги и такси.

Съобразявайки посоченото, съдът установи следното от правна страна:

По допустимостта на исквете:

Производството по чл. 422 от ГПК, вр. с чл. 415 ГПК е пряко обвързано със заповедното. Тази пряка обвързаност произтича от обстоятелството, че искът по чл. 422 от ГПК се счита за предявен от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като целта на исковото производство е да се установи вземането на ищеца от ответника - длъжник, така, както същото е заявено в заявлението и съответно в издадената заповед за изпълнение. Тази идентичност е процесуална предпоставка за допустимост, за наличието на която съдът следи служебно. В конкретния случай сочената идентичност между страните и предмета е налице, установителните искове са предявени в законоустановения за това срок, поради което съдът приема, че са допустими и съдът следва да се произнесе по тяхната основателност.

По основателността на исквете

По исквете с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 228 от ЗЕС.

Основателността на предявените при условията на обективно кумулативно съединяване искове за установяване задължението на ответника да заплати стойността на месечни абонаментни такси за потребени далекосъобщителни услуги се обуславя от предпоставките: валидно възникнало между страните правоотношение, елемент от съдържанието на което е задължение за заплащане на определена парична сума, настъпил падеж на това задължение и неизпълнение от страна на задълженото лице.

Представените и подписани от страните по делото договори за мобилни услуги и допълнителни споразумения към тях установяват юридически факти, породили облигационните правоотношения между същите. Правоотношенията са срочни, поради което и за процесния период страните са се намирали в договорна обвързаност. Съглашенията включват необходимите реквизити за страни, предмет, срок и описание на предоставените и използвани услуги. Видно от положения от ответника подпис върху представените по делото декларации-съгласие, същият е

декларирал, че е получил подписан екземпляр от Общите условия, което показва, че е запознат със съдържанието им и е съгласен с условия по тях.

За да е налице задължение за ответника да заплати стойността на далекосъобщителните услуги, ищецът следва да установи, че ги е предоставил на потребителя-ответник за процесния период. Представените от ищеца по делото фактури не съставляват писмени доказателства за посочените по-горе релевантни за иска обстоятелства, а именно предоставяне от ищеца на договорените електронни услуги за исковия период, доколкото съставляват едностранно издадени от ищеца - оператор частни свидетелстващи документи, които не се ползват с обвързваща материална доказателствена сила за установените в тях факти, съответно не доказват получаването на услугата от ответника, нито изправността на ищеца като страна по облигационните отношения.

Ответникът не спори срещу твърденията на ищеца, че за съответните периоди потребителят е имал възможност да използва мобилната мрежа на оператора. Следва да се отчете фактът, че дължимостта на претендираните суми са за неплатен месечен абонамент за осигуряване на достъп до услугите, за които е сключен индивидуалния договор, в размери, съобразно избора от потребителя абонаментен план и дължимостта им не зависи от генерирания трафик за съответния период. Съгласно т. 23, б. „Б“ от Общите условия на мобилния оператор, изрично приети от ответника, дължимият месечен абонамент осигурява достъп до услугите, за които е сключен индивидуалния договор, т.е. ежемесечната такса се дължи по силата на самия договор между страните. Предоставянето на мобилен номер по всеки от сключените договори за мобилни услуги пък служи за идентификация на отделния абонат на оператора, ползващ мрежата му, т. е. съответния индивидуален номер се предоставя с цел достъп до мобилната мрежа. Дължимостта на месечните такси се дължи независимо от реалното потребление на услугите по предоставения абонамент, поради което възражението на ответника в противоположна насока се явява неоснователно и същата е следвало да заплаща доброволно, в срок и размер, дължимите такси, задължението за които е придобила с подписването на процесните договори за мобилни услуги.

Видно е от представените частни писмени доказателства /фактури/, че начислението на такси е за предоставена услуга, индивидуален номер и период, през който операторът е предоставил на абоната мрежата си. Така, независимо дали ответникът реално е използвал предоставените му услуги по сключения договор, той дължи месечни абонаментни такси. Относно сумата от 227, 82 лв., представляващи незаплатени месечни абонаментни такси по посочените по-горе договори за мобилни услуги, съдът намира същата за доказана по основание и размер.

Независимо дали ответникът реално е използвал предоставените му услуги по сключените договори, той дължи месечни абонаментни такси. По

делото не са ангажираха доказателства за осъществено заплащане на сумите по фактурите, поради което твърдяното от ищеца неизпълнение от ответника на задължението му за плащане цената на месечните абонаментни такси за потребление на мобилни услуги по сключения договор за мобилни услуги за процесния период следва да се приеме за установено.

Като законна последица от горното, върху уважения размер на претенцията следва да се присъди и законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК – 14.11.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

По исковете с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. чл. 345, ал. 1 от ТЗ.

При така разпределената доказателствена тежест, ищецът не ангажира доказателства, от които да е видно, че процесните договори са били прекратени предсрочно.

От приетият по делото като писмено доказателство договор за лизинг от 23.12.2019 г. относно предоставянето на мобилен апарат „Huawei P smart Z 64 GB“ е видно, че същият е сключен със срок за плащане 23 месеца, като дължи по 17, 29 лв. месечно по този договор или обща лизингова цена от 510, 17 лв.

Договорът съдържа уговорка, че ответникът има право да придобие собствеността върху предоставеното устройство по силата на изричен договор за изкупуване, подписан най-малко 10 дни преди изтичане на срока на договора. В чл. 4 от договорите за лизинг е инкорпориран приемо-предавателен протокол за устройството, от което се налага извода, че същият е предаден на ответника на датата на подписване на договорите във вид, годен за употреба, функциониращи изрядно в съответствие с договорените технически характеристики, както и окомплектовани, включително с гаранционна карта към тях. С оглед изложеното съдът прави извод, че ищцовото дружество е изпълнило задълженията си на лизингодател, като е предоставило за временно ползване на ответника лизинговите вещи.

Съобразно изложеното в исковата молба, ищецът претендира сума в размер на 190, 19 лв., представляваща незаплатени лизингови вноски, чиято изискуемост е настъпила съгласно чл. 12, ал. 2 от Общите условия към договора за лизинг, поради неизпълнение на задълженията на ответника по договора. Съгласно чл. 12, ал. 2 от Общите условия към договора за лизинг месечните вноски и другите дължими плащания стават предсрочно изискуеми в случай на прекратяване на договора за предоставяне на мобилни и/или фиксирани услуги, сключен от лизингополучателя, както и в случай на забава в плащане на дължими съгласно тези договори плащания. Видно от първата алинея на същия чл. 12 от ОУ при неизпълнение на задълженията на лизингополучателя за плащане, лизингодателят разполага с няколко

възможности, включително да обяви месечните вноски за предсрочно изискуеми. Това налага изводът, че в предвидената в общите условия предсрочна изискуемост не настъпва автоматично, а следва да бъде обявена на лизингополучателя. В настоящия случай липсват данни за връчване на покана за доброволно плащане, както и изобщо за изпращането ѝ. Поради това се налага изводът, че предсрочната изискуемост на лизинговите вноски не е обявена на лизингополучателя по предвидения за това законов ред.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение 8/2017 г. по тълк. дело № 8 по описа за 2017 г. на ОСГТК на ВКС е допустимо предявеният по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК иск за установяване дължимост на вземане по договор за банков кредит поради предсрочна изискуемост да бъде уважен само за вноските с настъпил падеж, ако предсрочната изискуемост не е била обявена на длъжника преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ. Тези разрешения следва да намерят приложение и по отношение на обявяването на предсрочната изискуемост на вноските по настоящите договори за лизинг, доколкото правната им уредба е сходна с тази по договорите за банков кредит. Същевременно, с оглед чл. 3, ал. 3 от ЗПК разпоредбите на закона се прилагат и за договорите за наем или лизинг, при които се предвижда възможност за закупуване на стоката - предмет на договора, а такава възможност е договорена от страните в чл. 1, ал. 2 от процесния договор за лизинг. Следователно, въпреки че не е обявена предсрочната изискуемост на лизинговите вноски, в настоящото производство трябва да се изследва по отношение на кои от тях е настъпил падежът за плащане и съответно исковете по чл. 422 от ГПК по повод същите биха се явили основателни. Срокът на договорите за лизинг е 23 месеца, считано от датата на подписването им, поради което падежът на последната лизингова вноска по договор за лизинг от 23.12.2019 г. съобразно инкорпорирания в договора погасителен план е настъпил на 23.11.2021 г.

Изложеното налага извод, че падежът на всички вноски е настъпил преди подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК на 14.11.2022 г. Следователно за ответника е възникнало задължението да заплати предвидените в договора остатъчни месечни лизингови вноски в претендирания размер, съответно така предявеният иск е основателен и следва да бъде уважен.

По исковете с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 92, ал. 1 от ЗЗД.

В сключените между ищеца и ответника договори е предвидена дължима от абоната неустойка, в случай на прекратяване на договора по вина или по инициатива на потребителя или при неизпълнение на задълженията му.

В случая ищецът твърди, че е имал правото да прекрати всеки договор с ответника на основание чл. 19б, б. „в“ от Общите условия, според която разпоредба „Теленор България“ ЕАД има право едностранно да прекрати индивидуален договор, срочен или безсрочен, когато потребителят не е платил дължимите суми след изтичането на сроковете за плащане по индивидуалния договор, съответно по тези Общи условия.

Така цитираната разпоредба, сочена от ищеца като основание за едностранно прекратяване на договора с ответницата, съдът намира, че следва да се съотнесе към разпоредбата на чл. 19а от Общите условия, в която разпоредба също се урежда едностранно прекратяване на срочен или безсрочен договор с „Теленор България“ ЕАД, но по инициатива на абоната, които има право да направи това с писмено едномесечно предизвестие до Теленор.

Това обстоятелство, разгледано и във връзка с липсата на предвиден ред за прекратяване на договора при виновно неизпълнение на задълженията на потребителя /чл. 20а, ал. 2 от ЗЗД/, предвидени в специалния закон /Закона за електронните съобщения/ и договорите между страните, включително Общите условия, мотивират съда да приеме приложение на разпоредбата на чл. 87, ал. 1 от ЗЗД - че двустранният договор следва да бъде развален /т. е. прекратен/ с едностранно волеизявление на изправната страна /кредитора/, като даде на длъжника подходящ срок за изпълнение с предупреждение, в писмена форма /тъй като процесните договори са сключени в писмена форма/, че след изтичането на срока ще прекрати договора.

От разпоредбата на чл. 87, ал. 2 от ЗЗД става ясно, че предупреждението, че договорът ще бъде развален следва да е ясно и недвусмислено заявено, в писмена форма и достигнало до ответницата. В случая ищецът изобщо не твърди да е отправял писмено предизвестие до ответницата, но намира, че с предприетите фактически действия по преустановяване на предоставянето на мобилна услуга /чрез ограничаване на изходящите и входящите обаждания на абоната/ е пристъпил към прекратяване на договорното правоотношение. Съгласно разпоредба на чл. 31а от Общите условия, според която норма „Теленор се задължава предварително и по подходящ начин /чрез кратко тестово съобщение - смс, писмо с обратна разписка, записващ се телефонен разговор, писмо по електронната поща на посочен от абоната електронен адрес за контакти, чрез писмо, доставено с куриер и др./ да информира абоната, че ще предприеме действия по извънсъдебно събиране на негови неплатени парични задължения, включително и когато за целта ще се ползват услугите на трети лица/ кредитни бюра, агенции за събиране на вземания и др./. Информацията по предходното изречение задължително съдържа и данни за точния размер на претендираните парични вземания, за основаниято, от което произтичат, както и за третото лице, което ще събира вземането.

Тази формулировка е ясна и не се нуждае от тълкуване по смисъла на

чл. 20 от ЗЗД, поради което от нея буквално следва, че едва след като ответника не плати доброволно задълженията, посочени в поканата в дадения срок, ищецът ще пристъпи към описаните по-горе действия - ще прекрати договора и ще начисли неустойка. На основание чл. 87, ал. 1 от ЗЗД това последващо прекратяване обаче следва да стане с ново волеизявление на ищеца до ответника. Данни или дори твърдения, че това е станало до подаването на заявлението по чл. 410 ГПК по делото няма.

Изложеното е достатъчно, за да се приеме, че ищецът не е упражнил надлежно правото си да прекрати договора поради виновно неизпълнение на ответника на задълженията и да заплати процесните фактури, поради което не е възникнало правото му да получи уговорените в договора неустойки в общ размер на 390, 69 лв.

По изложените съображения съдът ще признае за установено, че ответникът дължи сумата от 227, 82 лв. – такси и потребление по договорите за мобилни услуги и 190, 19 лв. – лизингови вноски за устройството „Huawei P smart”, ведно със законната лихва от подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК, до окончателното изплащане на задължението, и ще отхвърли претенциите за неустойки в общ размер на 390, 69 лв.

По разноските:

При този изход на делото претенцията на ищеца за присъждане на разноски, както в исковото, така и в заповедното производство /т. 12 от ТР № 4/18.06.2014 г., постановено по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСГТК, на ВКС/ се явява основателна, съобразно уважената част от исковете. В исковото производство ищецът е доказал извършването на разноски в общ размер на 1 115 лв. / виж списък за разноски по чл. 80 от ГПК – л. 51/ и още 385 лв. в заповедното производство. – по ч. гр. д. №59/2022 г. по описа на КРС.

С оглед уважената част от исковите претенции, то съдът ще осъди ответника да плати на ищеца сума в размер на 576, 33 лв. – разноски в исковото производство, както и 199 лв. – разноски в заповедното производство.

В настоящото производство ответникът също има право на разноски предвид отхвърлената част от исковата претенция, но тъй като няма изрично искане в тази насока, съответно не се доказват и направени такива, съдът не следва да осъжда ищеца да ги заплати.

По обжалваемостта:

Настоящият съдебен акт подлежи на обжалване с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му чрез Районен съд - Кюстендил пред Окръжен съд – Кюстендил.

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че К. М. Е., ЕГН:*****, адрес: гр. К, ул. "И" №**, дължи на „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6, представлявано от М.С. и Д. К. К., сума в размер на **227, 82 лв.** / двеста двадесет и седем лева и 82 ст./ - задължения за периода 01.10.2020 г. до 30.11.2020 г. за месечни абонаментни такси и такси за потребление на мобилни услуги по допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги за предпочетен номер ***** от 09.01.2020г., по Договор за мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 09.01.2020 г., по допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги за предпочетен номер ***** от 19.08.2019 г. и по Договор за мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 23.12.2019г., както и сума в размер на **190, 19 лв.** /сто и деветдесет лева и 19 ст./ - дължими лизингови вноски по Договор за лизинг от 23.12.2019 г. за устройство „Huawei P smart Z 64 GB“, ведно със законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда – 14.11.2022 г. до окончателното изплащането на задължението, за които суми е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 2059/2022 г. по описа на Районен съд - Кюстендил.

ОТХВЪРЛЯ поради неоснователност исковете с правно основание чл. 422, ал. 1, във връзка с чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК, предявен от „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6, представлявано от М.С. и Д. К. К., срещу К. М. Е., ЕГН:*****, адрес: гр. К, ул. "И" №**, за сумата от **93, 67 лв.** – неустойка за предсрочно прекратяване на Договор за мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 23.12.2019 г., за сумата от **102, 64 лв.** по допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги за предпочетен номер ***** от 19.08.2019 г., за сумата от **94, 92 лв.** по допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги за предпочетен

номер ***** от 09.01.2020 г. и за сумата от **99, 46 лв.** по Договор за мобилни услуги с предпочетен номер ***** от 09.01.2020 г.

ОСЪЖДА К. М. Е., ЕГН:*****, адрес: гр. К, ул. "И" №**, **да заплати** на „Йетел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж. к. „Младост 4“, Бизнес Парк София, сграда 6, представлявано от М.С. и Д. К. К., сума в размер на **576, 33 лв.** /петстотин седемдесет и шест лева и 33 ст./ – разноски в исковото производство, както и **199 лв.** /сто деветдесет и девет лева/ – разноски по ч. гр. д. № 2059/2022 г. по описа на КРС.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му чрез Районен съд – Кюстендил пред Окръжен съд - Кюстендил.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____